

**Dragi bratje in sestre,
prisrčno pozdravljeni na današnji sveti božični dan!**

Pri polnočnici smo prebrali prvi del 2. poglavja iz Lukovega evangelija, ki nam govori o Jezusovem rojstvu in o pastirjih, katerim je bilo najprej namenjeno veselo oznanilo Jezusovega rojstva.

Drugi del tega poglavja nam predstavi pastirje, ki so se odločili, da bodo, potem, ko so angeli odšli v nebo, šli v Betlehem in se bodo tam na lastne oči prepričali, kaj se je v resnici zgodilo in kaj pomeni oznanilo angelov. Šli so na pot in našli Marijo, Jožefa in Dete položeno v jasli. V betlehemske detetu so prepoznali Odrešenika. Po tem osebnem doživetju srečanja z novorojenim Odrešenikom tudi sami postanejo glasniki Boga, sposobni, da oznanjajo čudovita Božja dela.

Razpoložljivost pastirjev in njihova pripravljenost je pravi odziv na to novo situacijo, ki je nastopila ob prvi božični noči.

Podobno, kot pastirji, je nekoč svojo razpoložljivost za vse kar je Božje pokazala tudi Marija: potem, ko ji je angel oznanil veselo novico, da bo postala mati odrešenika, se je takoj odpravila na obisk k svoji sorodnici Elizabeti (prim Lk 1,39). Tudi cestinar Zahej, poznejši evangelist Matej, je potem, ko ga je Jezus videl na drevesu, ga poklical in se kar sam povabil k njemu na dom, takoj splezal z drevesa in z velikim veseljem sprejel Jezusa kot svojega odrešenika (prim Lk 19,5-6).

Ti primeri nam kažejo, kaj se zgodi s človekom, če ga doseže in pretrese Božja milost. Iz teh dogodkov razberemo, kako je človek v takšnem milostnem trenutku sposoben spontano in hitro odreagirati, kajti v sebi sluti, da se zanj začne nekaj čisto novega, zato bi bilo škoda izgubljati čas. Z vso pozornostjo je potrebno takoj sprejeti Božji dar, ki pomeni začetek nečesa novega in lepšega... .

Evangelist Luka podčrta, da so se vsi čudili »temu, kar so jim povedali pastirji.« Ne vemo, kdo vse so bili tisti, ki so jim pastirji povedali o svojem doživetju in so jim sporočili veselo novico, poudarek je na »vseh«.

Tudi potem, ko so se pastirji vrnili, »so slavili in hvalili Boga za vse, kar so videli in kar so slišali.« Iz evangelijev ne zvemo, kam so se vrnili, kdo so tisti, ki so slišali to hvalnico pastirjev. Vse to pa z enim namenom: sprejetje veselega oznanila ni samo stvar zgodovine, ki je daleč od nas in se je lahko spominjamo z nostalgijo. Oznanjevanje in sprejemanje veselega oznanila se dogaja po krščanskih družinah in krščanskih skupnostih danes, povsod tam kjer verniki, podobno kot betlehemske pastirji, z odprtostjo in veseljem sprejemajo božično oznanilo, da je Bog v sveti božični noči postal človek. Na videz majhen nebogljen otrok, krhek in nezaščiten, pa vendar nam iz jaslí, kot Božji sin ponuja roko in nas vabi da skupaj z njim krenemo na pot.

Čudenje nad Božjim razodevanjem v svetu nam lepo predstavita današnje prvo in drugo berilo. Odlomek iz preroka Izaija (prim Iz 62, 11-12) govori o mestu Jeruzalemu, kamor prihaja odrešenje: »Zato se bodo imenovali sveto ljudstvo in Gospodovi odkupljenci.«

Te besede je prerok napisal, ko so bili Judje v sužnosti, ko Jeruzalem ni bil glavno mesto, ko so ljudje živeli v težkih razmerah, v izgnanstvu in vse bolj izgubljali upanje v skupno prihodnost. Besede preroka so v težkem obdobju narodove zgodovine ljudem vlivale novo upanje, govorile o bližini Boga in o času, ko bodo lahko ljudje znova na otipljiv način doživljali Božje usmiljenje in njegovo ljubezen.

Tudi v odlomku iz Pisma Titu je poudarjen pomen odrešenja, ki je čisti zastonjski Božji dar in znamenje dobrote in človekoljubnosti Boga (prim. Tit 3, 4-7).

Med ljudmi, ki so poslušali besede pastirjev in se čudili, je bila tudi Božja mati Marija, o kateri tudi evangelist sam zapiše, da je vse besede ohranila in jih premišljevala v svojem srcu (prim. Lk 2,19). Isti grški glagol »synterèò« je uporabljen tudi pri preroku Danijelu, ko prerok pravi, da so ga misli strašno zmedle, barva se je spremenila, reč pa je ohranil v svojem srcu (prim. Dn 7,28). Vse to se nanaša na videnje, ki ga je imel prerok in na razlago, ki jo je dal na to svoje videnje, še posebej pa na dejstvo, da ni mogel takoj prebrati sporočila.

Vse to govori, da človek v prvem trenutku velikokrat ni sposoben vsega razumeti. To velja tudi za Marijo, ki ob vsem, kar se je zgodilo: od oznanila angela, da bo postala Mati Odrešenika, do tega, kar so ji povedali pastirji, vse to je ohranjala v svojem srcu. Srce po svetopisemskem pojmovanju velja za sedež, ne samo človekovih čustev, ampak tudi volje in razuma.

Marija se nam ob tem kaže kot žena izredne vere, kot tista, ki je sprejela Božje oznanilo, katerega pomen je bil v polnosti razkrit šele na velikonočno jutro. Toda Marija je zaupala besedi angela, v tej besedi je videla resničen Božji nagovor in njegovo povabilo. Zato je kot ponižna dekla vse ohranjala v svojem srcu in ob premišljevanju korak za korakom, počasi odkrivala pravo veličino in veličastvo angelovih besed, se pravi Božjih obljub.

Božična skrivnost nam tako v svojem jedru razodeva, kako zelo nas Bog ljubi in kako nam je blizu. Zato smemo reči, da je božično sporočilo veličasten Božji odgovor na vsa človekova iskanja in na vse naše spraševanje, kako in kaj pa naj jaz verujem in upam.

Bog je postal človek, da bi nam odprl in pokazal pot ki vodi k njemu. Če v veri sprejmemo to Božje povabilo, v katerem se kaže vsa Božja ljubezen do nas, se začne v nas prebujati novi človek, tisti notranji človek, ustvarjen po Božji podobi.

Dragi bratje in sestre, želim, da bi letošnji božični praznik bil za vsakega od nas priložnost, ko bo novorojeni Odrešenik vstopil v naša srca in jih ogrel z žarom svoje ljubezni, da bomo tako prenovljeni sposobni za drugačen pristop drug do drugega, za odnos zaupanja, spoštovanja in medsebojnega razumevanja. Amen

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
mariborski nadškof metropolit